

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσιόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Όκτωβρίου δωδεκάτη,
πιθανόν νά τρέξη κάτι.

Χίλια κι'ενηκόσα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Χίλια και διακόσα κι'εβδομήντα τρία,
και'στό Κονσολάτο τόση φασαρία.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Α΄.

Είσαι σκεπτικός πολύ,
άδελφέ μου Φασουλή.
Μήπως τρέχουνε σπουδαια;
Έπεσε βροχή ραχδαία,
και με ζήλον και σπουδήν
ήλθε κι'ό Σαναεδδίν,
καμπαξούσις της Πύλης,είδικος για τα Βακούφια,
ή χρυσαίε'ελπίδες δέν θά'βγουν καρύδια κούφια,

Έλθε κι'ό Σαναεδδίν
με την άλλη συντροφία,
πού του Χόντζα Ναστραδδίν
λέν πως έχει τη σοφία.

Και γιαυτόν'μιλούνε τόσοι,
φορεί φέσι και γραλιά,
και με τουτόν θα τελειώση
της Συνθήκης ή δουλειά.

Καλώς ώρισες,έφέντη,
και με σε θα γίνη γλέντι
δυνατό'στό Κονσολάτο.

Τώρα θα λυθούν,έρίφη,
και προβλήματα και γρίφοι,
πού μάς έχουν άνω κάτω.

Τόν είδες,βρε φωρίλη;
Τόν είδα,Φασουλή,
πού με τόν Χράντ ώμίλει
και με τόν Κεμαλή.

Κι'εγώ,βρε λογοκόπο,
είμιωσα με τρόπο
ν'άκούσω τι'μιλούν.

Κι'εκείνοι μ'αντικρύζουν
και κάτι μουρμουρίζουν,
κι'οί τρεις κρυφογελούν.

Άπεσταλμένος τρίτος
άπό την Πόλι φθάνει,
σιγούν τα πυροβόλα.

Και τώρ'άναντιρρήτως
μ'έμας και τὸ Ντιβάνι
θα πάρουν τέλος όλα.

Χρυσής Ειρήνης δώρα...
ήτον ανάγκη τώρα
και τρίτου βοηθοῦ.

Όλα πηγαίνουν ίσια,
ψυχή μου'στά Πατήσια
και'στην Κολοκυθοῦ.

Φ.— Βλέπω τούς τρεις άντάμα,
και μοῦρχετ'ένα κλάμμα,
μή μ'έρωτῃς γιατί.

Κι'ένας άντερογάλης
και κάποιος Εφιάλης
τὸ στήθος μου πατεί.

Με'στάς ίσταφάνουν
τούς τρεις τούς Μουσουλμάνους
κυτάζω με χαρτιά.

Και μέσα,σύντροφέ μου,
τρίτου δαινοῦ πολέμου
με πυρπολεί φωτιά.

Τράβα της κεφαλής σου
τά κατσαρά τσουλούφια,
κι'άλλοι και τρεις άλλοι σου
μ'έκείνα τα Βακούφια.

Γι'αυτά τ'ανάθεμά τα
όλοι μοχθούν άτρύτως...

τάμαθες τὰ μαντάτα;
μᾶς κόπιασε καὶ τρίτος.

Βλέπω τοὺς τρεῖς ἀντάμα καὶ σέρνω τὰ μαλλιά,
βλέπω τοὺς τρεῖς ἀντάμα κι' ἀκούω μιὰ κραυγὴ:
μὴν κλαῖτε τοὺς φεσάτους, μὴν κλαῖτε τὰ γαλιὰ,
μὰ κλαῖτε πῶς με τούτους ἢ πίστις σας θὰ βγῇ.

Μὴν κλαῖτε τὰ μαγκούφια,
μὴν κλαῖτε τὰ Βακούφια
μὲ βογγητὸ βαρὺ.

Μὰ κλαῖτε πῶς μ' ἐκείνα
σᾶς ρέβουν ἓνα μῆνα,
σᾶς λρόνουν σὰν κερὶ.

Κι' ἂν καὶ τοῦτα πάρουν τέλος,
κι' ἂν ἡχήσῃ Εἰρήνης μέλος
καὶ κοπάσουν καταγίδες.

Ἴσως νὰ μᾶς ἔλθῃ κι' ἄλλος
πληρεξούσιος μεγάλος,
εἰδικὸς γιὰ τοὺς Μουφτῆδες.

Ἴσως μᾶς στείλουν, βλάμη,
καὶ τὸν Σεχουλιολάμη,
παράξενο δὲν εἶναι νάλθῃ κι' αὐτοπροσώπως
τῆς Πόλης ὁ Βεζύρης, ἂν καὶ τοῦ πέφτη κόπος.

Β'.

II. — Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
καὶ τῆς Πόλης τὸ μέγα Ντιβάνι
ἓνα κι' ἄλλο φεσάτο μᾶς στέλλει
τὴν Συνθήκη τὴν δόλια νὰ κάνῃ.

Μᾶς γελᾷ τῆς Εἰρήνης ἡμέρα,
ἡσυχάζουν Ἀρμάδες, Στρατοί,
καὶ φεσάτοι γυρνοὺν ἐδῶ πέρα,
καὶ κανέννας δὲν ξέρει γιὰτί.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα χαράζει,
'στὸν Πανὰ κι' ὁ Γκαλήπ κι' ἓνας κι' ἄλλος,
καὶ τῆς Μπόρσας τοῦ κόσμου ταραίζει
πανικὸς τῆς Εἰρήνης μεγάλος.

Ἡ πομπὴ τῆς Εἰρήνης περνᾷ,
πάλ' οἱ Τούρκοι μᾶς τρῶν τὸ σηκότι,
τὴν Εἰρήνη γιορτάζω ξανά,
τὴν θαρρῶ σὰν τοῦ Πίγκι καταπότι.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
μὰ καὶ τοῦτ' ἢ Συνθήκη ποὺ λὰς
θὰ σχισθῇ καὶ θὰ γίνη κουρέλι
ὅπως κι' ἄλλαις γινῆκαν πολλαῖς.

Θάναι μόνο κι' αὐτὴ γιὰ τὸν τύπο,
θάναι μόνο κι' αὐτὴ γιὰ τὰ μάτια,

ἕως ὅτου μὲ βρόντο καὶ κτύπο
νὰ γενῇ σὰν τῆς ἄλλαις κομμάτια.

Γ'.

Φ. — Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα προβάλλει,
κι' ἓνας ἥρωας κλεινὸς τῆς φεσοῦς
ἔχει λέγουν ἀρρώστεια μεγάλη
καὶ μὲ πόνους βογγᾷ περισσοῦς.

Ἴσως θάμαθες, φίλε, καὶ σὺ
πῶς ὁ μέγας Ἐμβέρ ὁ φρενήρης
μὲ τυφλίτιδα τώρα νοσεῖ,
ποῦ κι' ἂν εἶσαι σκληρὸς τὸν οἰκτεῖς.

Τῆς Τουρκίας ὁ Στρατάρχης ὁ πάνυ
ἐγχειρίσεις γυρεύει νὰ κάνῃ,
καὶ σὰν ἓνας τυχαῖος, κοινὸς,
ὕποφerei κι' ἐκείνος δεινῶς.

Τοῦ σφριγῶντος Ἐμβέρ ἡ τυφλίτις
καὶ Λεβάντε καὶ Δύσι δανεῖ,
τὴν ἀκούς, Περικιέτο, καὶ φρίττεις,
μὰ κι' ἐμένα βαθεῖα στγκνέει.

Συγκλονοῦνται Στρατάρχαι βαρβάτοι...
τῆς Τουρκίας ὁ γνωστὸς Ναπολέων
ἀσθενὴς ἀδρανεῖ στὸ κρεβάτι
καὶ μὲ πόνους βρυχάται σὰν λέων.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνταυγάζει,
κι' ὁ μέγας Ἐμβέρ ὁ φρενήρης,
ποῦ συχνᾷ τὸ σπαθί του μᾶς βγάζει,
μένει τώρα κατ' οἶκον κλινήρης.

Γουργουροὺν τὰ τυφλὰ τάντερά του
κι' ἔχουν μέσα πολέμου γιγάντι,
κι' ὅλοι λένε μὲ γεῖα καὶ χαρά του
σιδερένιος σὰν πρῶτα νὰ γίνῃ.

Ἡ φεσοῦ γρηγορεῖ στὸ πλευρὸ του
καὶ σὲ δόξαις παληαῖς σκουντουφλᾷ,
καὶ θρηγεῖ τὸ τυφλὸ τάντερό του,
καὶ πηγαίνει τυφλὴ στὰ τυφλά.

Τῆς φεσοῦς ἡ τυφλώττουσα Πύλη,
ποῦ τυφλώσεις μακρὰς ἐξοφλεῖ,
μὲ Βουλγάρους συντάσσεται φίλη
καὶ τυφλοὺς ὀδηγοῦνε τυφλοί.

Τὸν Ἐμβέρ, κι' ἂν δὲν βγάξῃ μιλιὰ,
μὴν τὸν κλάψῃς, φεσάτε Στρατέ...
εἶναι λένε καμπόσα σκυλιὰ,
ὅπου φόφο δὲν ἔχουν ποτέ.

Δ'.

II. — Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
ὅμως εἶναι φρικτὴ συμφορὰ

Δίστιχο τοῦ Φασουλῆ
'στὸν Ἐμβέρ τὸν σεδυταλῆ.

Μὲ τὴν τυφλίτιδά σου μᾶς βάζεις σ' ἀγωνία,
μὰ σὺ θαρρῶ πῶς ἔχεις λεδίθες καὶ ταινία.

νὰ κυττᾷς τῆς φεσοῦς τὸν ἐν τέλει
νὰ νοσή καὶ νὰ πάσχῃ σκληρά.

Ἀδελφε Φασουλῆ μου, μὴ σκάνης,
κι' ἡ τυφλίτις αὐτὴ θὰ περάσῃ,
κι' ὁ Ρεοδφ θὰ πλανᾶται σὰν πλάνης
μήπως Ντρήτνωτ εὐρὴ ν' ἀγοράσῃ.

Στοχασμοὶ μᾶς σκοτίζουν ποικίλοι,
πλὴν Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
κι' ἐδῇ γιὰς καινούριας ἡ Πύλη
'στὸν Γκαλήπ καὶ 'στὸν Χάμπρο της στέλλει.

Στῆς Τουρκίας τὴν φειριάρικη ράχη
περπατῶντας ἡ φῶρα μονάχη
μελετᾷ τὸ καθένα Βακούφι
καὶ τὴν κόμη της φέσι κοσμεῖ,
ὅπου τῆκαναν σὰν κλωτσοσκουφι
Ἐμβερειὼν ἐντέρων θεσμοί.

Φ. — Ἀφ' οὗτο φτερωθῆκαν μακρῶν αἰώνων πόθοι
κι' ἐπὶ ποδὸς πολέμου τὸ γένος ἐσηκώθη,

ἐπέρασ' ἓνας χρόνος σωστός, ἀγαπητέ,
κι' οἱ τέως νικημένοι
προβαίνουν κορδαμένοι
καὶ χαροὶ νικηταί.

Ἡ Πύλη καθὼς πάντα μᾶς κάνει κασκαρίαις,
γυρεύει τοῦτα κι' ἄλλα, γυρεύει τὸν κακό της,
κι' ἐμεῖς ὑποχωροῦμε, γιὰ ὕστερ' ἀπὸ νίκαις
μᾶς ἔχει γίνῃ πάθος ἢ διαλλακτικότης.

Κι' ἂν αἰφνης ἢ Συνθήκη δὲν γίνῃ, μπουνταλᾷ,
καὶ 'στὴν Σταμπολ γυρίσουν, τῆς Πόλης τὰ κωθόνια,
ἐν τοῦτοις μὲ τοὺς Τούρκους θὰ τᾶχωμα καλὰ
καὶ διαπραγματεύσεις θὰ κάνωμ' ἐπὶ χρόνια.

Ρεοδφ μᾶς φέρνει τὸν Γκαλήπ, Γκαλήπ τὸν Χάμπρο πάλι,
κι' ὁ Χάμπρο τὸν Σαναεδδὴν μὲ τὸ γερό κεφάλι,
καὶ τοῦτος ἓνα Ὀυλεμά,
ποῦ τρῶει γιὰ λετζή ντολμά,
ἐκείνος δὲ σοφὸ Μουφτῆ
νὰ λή' σ' τοῦ Πανὰ τ' αὐτί,

ὁ δὲ Μουφτής ἓνα Σοφτᾶ,
ποῦχ' εἰδικότητα γι' αὐτὰ.

Ἐκ τούτων ὅλων βέβαια κατὰλαβες, ἐρίφη,
πῶς πιθανὸν νὰ στείλουνε κι' ἓνα Μουτασερίφη,
καὶ τίποτε παράξενο σὲ δράσεως φρενίτιδα
νὰ στείλουν τὸν Ἀμποῦκ Πασσᾶ,
ἓναν Παληότουρκο φεσᾶ,
νὰ στείλουνε καὶ τὸν Ἐμβέρ μὲ τὴν περιτυφλίτιδα.

Ε'.

Π. — Τῆς Εἰρήνης τραγοῦδια τονίζω,
τῆς Εἰρήνης, ποῦναι μόνο γιὰ κλάμματα,
κι' ἐνταῦτ' στήν Κορὼν ἀτενίζω
καὶ μὲ θάρρος τὴν βλέπω κατὰμματα.

Τουρκαλάδες λυσοῦν λιμασμένοι,
μὰ βροντοῦν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ
Νίκης ὅπλα χρυσᾶ, καὶ χακὶ
φουστανέλα διαβαίνει.

Ἀδελφοί μας σὰν πρῶτα δὲν κλαίνε,
μὰ τὸν Ρήγα κυττοῦν χαρωποί,
καθβαλάρης περνᾷ, κι' Ἀστραπή
τᾶλογό του τὸ λένε.

Ἀστραπή, ποῦ φωτίζει Παλάτια,
ποῦ ζεσταίνει καὶ κρύα γεράματα,
Ἀστραπή, ποῦ ξανοίγει τὰ μάτια
καὶ καθένας τὴν βλέπει κατὰμματα.

Λάμπε λάμπε, Σταυρὲ, καὶ βοήθα,
ἡ ματιαῖς Βασιλεῖς Νικητοῦ
μὲ ματιαῖς δαφνηφόρου Στρατοῦ
ξανασμίγουν καὶ κάνουν μιὰ σπύθα.

Ἀπὸ τούτη τὴν σπύθα καὶ τώρα
νὰ ξανᾶβγουν μεγάλαις φωτιαῖς,
ποῦ δὲν φθείρουν τοῦ Πλάστη τὰ δῶρα,
μὰ στή στάκτη των σπέρνουν μυρτιαῖς.

Τὸ σπαθί μου σὰν πρὶν ἀκονίζω,
τὰ παιδιὰ μας κυττάζω τὰ κλάματα,
θαρραλέος τὸν Ρήγ' ἀτενίζω
καὶ μ' ἐλπίδες τὸν βλέπω κατὰμματα.

ΣΤ'.

Φ. — Κατὰ νέας, Περικλέτο, κι' ἀσφαλεῖς πληροφορίες,
μὲς στήν ταραχὴ τὴν τόση καὶ σὲ τούτη τὴν ἀντάρρα
ἔπεσε μὲ τὰ νεφρά του κι' ὁ Μπιλίνσκη τῆς Αὐστρίας,
ὁποῦ λὲς πῶς τὸν εὗρηκε κάποιος Δίκης ἢ κατάρρα.

Βρίσκεται κλινήρης τώρα
καὶ βαρέως ἀσθενεῖ,
κι' ἡ νεφρίτις συγκινεῖ
τὸ Βασίλειον τοῦ Βλιώρα.

Πᾶνε τοῦ Μπιλίνσκη οἱ κόποι,
καὶ θαρρῶ πῶς ἀνεκόπη
τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ δράσις,
ποῦ σὲ κάνει νὰ ξεράσης.

Τὸν πονῶ τὸν δυστυχῆ,
καὶ κυττάζω μοναχῇ
σὴν Δωδώνη, σὴν Ἐρσέκα,
τοῦ Προξένου τὴν γυναῖκα,
ποῦχει μέσα της ἀγάπη
γιὰ τὸν Γκέγκη, γιὰ τὸν Διάπη.

Κι' ὁ Λάμπικ, φρατέλος, σινιόρος εὐγενής,
σωστός, εἰλικρινής,
ἔχει κωλοπηλάλαις,
τρεχάματα καὶ ζάλαις.

Ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα μπαίνει σὲ κάθε σπῆτι
μήπως εὗρῃ κρυμμένο καὶ κάποιον Ἀρβανίτη,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε ψάχνει, πλὴν Ἀλβανὸ δὲν βλέπει,
καὶ δέχεται πεντάλφαις, ποῦ βάζει καὶ στήν τσέπη.

Τοῦ Λάμπια τοῦ φίλου τοῦ κατεβάζ' ἡ κόνα,
στιγμὴ δὲν σταματᾷ,
ξαφνιάζει καὶ γυναῖκες, ποῦ πλέκουνε τὴν ρόκα,
κι' ὀργίλος ἐρωτᾷ:
μήπως κανένα ποῦρο δικό μας Ἀρβανίτη
τὸν ἔχετε κρυμμένο μὲς σὲ τὸν γυναικωνίτη;

Ὅντως δράσις σεβαστὴ
καὶ πολιτικῶς γενναία,
ὁ μακαρονᾶς δὲν παίζει.

Ὅμως κι' ἐν Ἀλβανιστῇ
πῆρε γιὰ διερμηνέα,
ποῦ τὸν λένε Πετιμέζη.

Λιγόνεται μὲ Διάπηδων ληστάρχων μυρωδιά,
σπέρτο κι' αὐτὸς ὁ Λάμπια καὶ ξέρει τὴν δουλειά του,
σημαίαις γαλανόλευκαὶς γυναῖκες καὶ παιδιὰ
τοῦ βάζουν μὲς σὲ τὴν μύτη του, καὶ πέφτουν τὰ γράλια
του.

Κι' ὅλοι γι' αὐτὸν τὸν Λάμπια νοιώθουν στοργὴ μεγάλη
κι' ἐλπίζουν τώρα γρήγορα τὸν κόρακα νὰ βγάλῃ.

Κι' οἱ πρόσφιλες μας Ἰταλοὶ
φίλοι μας λυσσασμένοι...
καὶ τοῦτοι πᾶνε γιὰ μαλλί,
μὰ θάβγουν κουρεμμένοι.

Π. — Καὶ σὲ σπῆτια καὶ σὲ δρόμους
μήτε γυναικέλους ὤμους
τὸ τουφέκι δὲν βαρύνει.

Ὅσοι στοὺς μακαρονάδες,
ποῦναι πάντα θεατρίνοι
γιὰ φτερά καὶ πατινάδες.

Μὰ μὲ τούτους καὶ σὺ τώρα
δέξου δυνατὴ σπαλιώρα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λεωνίδα, Πι Κωστάκη, ἐπιστήμονος τὰ μάλα,
Φροντιστήριον σπουδαῖον, ποῦ πρωτεύει μέσα στ' ἄλλα.
Εἰς αὐτὸ διδασκαλίαν νομικὴν καὶ δικηγόρων
καὶ προπόνησις μεγάλῃ γιὰ πτυχία διδασκέρων.
Φροντιστήριον τῶντι πρὸς ἐξάσκησιν σπουδῶν...
αὐξῶν δέκα, στοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου τὴν ὁδόν.